DOMSTOLENS DOM
AF 26. OKTOBER 1971[1]

C. Mackprang jr.
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 15/71

Sammendrag

Passivitetssøgsmål — fysiske eller juridiske personer — indbringelse for Domstolen — retsakter af generel karakter — afvisning af søgsmålet
(EØF-traktaten, artikel 175)

En bestemmelse af generel karakter i form af en afgørelse rettet til medlemsstaterne kan ikke betegnes som en retsakt, hvis adressat kan være en fysisk eller juridisk person i henhold til artikel 175, stk. 3. Der er ikke adgang for en fysisk eller juridisk person til at indgive et passivitetssøgsmål mod en institution i Fællesskabet i anledning af, at den skulle have undladt at udstede en sådan bestemmelse.

I sag 15/71

C. MACPRANG JR., med sæde i Hamburg, repræsenteret af advokaterne Fritz Modest og Walter Röll, Hamburg, med valgt adresse i Luxembourg hos stævningsmand Félicien Jansen, 21, rue Aldringen,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af dens juridiske rådgiver, Friedrich-Wilhelm Albrecht som befuldmægtiget, bistået af Dieter Oldekop, medlem af Kommissionens juridiske tjeneste, med valgt adresse i Luxembourg hos dens juridiske rådgiver, Emile Reuter, 4, Boulevard Royal,

sagsøgte,

angående, på sagens nuværende stade, antagelsen til realitetsbehandling af et passivitetssøgsmål, hvorved den sagsøgende virksomhed klager over, at Kommissionen

1 — Processprog: Tysk.

under krænkelse af EØF-traktatens artikel 155 har undladt at fuldende sin beslutning af 17. juli 1962 om indførelse af særlige metoder til administrativt samarbejde vedrørende anvendelsen af landbrugsafgifter inden for Fællesskabet, ved hjælp af en beslutning, der sætter medlemsstaterne i stand til,selv uden fremlæggelse af et varecertificat af model DD 4, at opkræve afgiften inden for Fællesskabet på varer indført fra Algeriet i 1963,

afsiger

DOMSTOLEN
sammensat af: præsidenten R. Lecourt, afdelingsformændene J. Mertens de Wilmars og A. Kutscher, dommerne A. M. Donner, A. Trabucchi, R. Monaco og P. Pescatore (refererende),

generaladvokat: A. Dutheillet de Lamothe
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Præmisser

1. Ved søgsmål af 26. marts 1971 klager sagsøgeren i henhold til EØF-traktatens artikel 175 over, at Kommissionen har krænket sine forpligtelser ifølge artikel 155 ved ikke til fuldendelse af sin afgørelse af 17. Juli 1962 om metoder til administrativt samarbejde vedrørende anvendelsen af landbrugsafgifter inden for Fællesskabet (JO 1962, s. 2140) at udstede en retsakt til medlemsstaterne med bemyndigelse eller pligt til at opkræve afgiften inden for Fællesskabet på varer indført fra Algeriet i 1963, selv uden fremlæggelse af det i nævnte afgørelse foreskrevne varecertifikat efter formular DD 4, når det ved andre tilstrækkelige bevismidler godtgøres, at varen faktisk stammer fra Algeriet;

   efter Kommissionens anmodning om anvendelse af procesreglementets artikel 91 har Domstolen besluttet først at tage stilling til sagens antagelse til realitetsbehandling.

2. Det er ubestridt, at sagsøgeren i tilslutning til en af »Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide- und Futtermittel« (indførsels- og lagermyndighed for korn og foderstoffer) i Frankfurt-am-Main udskreven licitation, hvori Algeriet blev omtalt blandt fællesmarkedets medlemsstater, har indført visse mængder hvedeklid fra Algeriet til Forbundsrepublikken Tyskland i året 1963;

   da de algeriske myndigheder afslog at udstede de i afgørelsen af 17. juli 1962 foreskrevne varecertifikater DD 4, kunne sagsøgeren ikke forelægge de tyske

toldmyndigheder en dokumentation, som efter disses opfattelse retfærdiggjorde en anvendelse af ordningen med landbrugsafgifter inden for Fællesskabet, og følgelig blev de højere afgifter, der var fastsat for indførsler fra tredjelande, anvendt på de omstridte indførsler;

3. efter forgæves at have klaget herover til nationale myndigheder henvendte sagsøgeren sig til Kommissionen for at opnå, at denne ved hjælp af et pålæg til Forbundsrepublikken Tyskland eller en passende ændring af afgørelsen af 17. juli 1962 sørgede for, at andre bevismidler end DD 4-formularen blev tilladt, og at afgiften inden for Fællesskabet følgelig blev anvendt i sagsøgerens tilfælde;

   i den opfordring til Kommissionen, som er sket i henhold til artikel 175, stk. 2, og i stævningen har sagsøgeren præciseret søgsmålets genstand som et krav til Kommissionen om en retsakt, der fuldstændiggør afgørelsen af 17. juli 1962 og retter sig til de samme adressater som denne.

4. I henhold til artikel 175, stk. 3, kan enhver fysisk eller juridisk person under de i samme artikels stk. 1 og 2 fastsatte betingelser indbringe klage til Domstolen over, at Kommissionen under krænkelse af traktaten har »undladt at udstede en retsakt til ham, henstillinger og udtalelser dog undtaget«;

   det fremgår af det foregående, at sagsøgeren med sit sagsanlæg søger at opnå, at Kommissionen udsteder en almindelig forskrift med samme retlige rækkevidde som afgørelsen af 17. juli 1962;

   en sådan afgørelse kan hverken efter sit indhold eller efter sin natur betegnes som en retsakt, for hvilken sagsøgeren kan være adressat i henhold til artikel 175, stk. 3;

5. ydermere kunne under hensyn til den kompetencefordeling mellem Fællesskabet og medlemsstaterne, som følger af den på tidspunktet for de omstridte indførsler gældende landbrugsordning, kun de nationale domstole behandle en klage, der sigtede på en fastsættelse af anvendelsesområdet for afgørelsen af 17. juli 1962 med hensyn til indførsler, som hidrørte fra et tredjeland, selv om de var omfattet af ordningen inden for Fællesskabet;

   Domstolen kan kun træffe afgørelse i en sådan sag i forbindelse med et sagsanlæg i henhold til traktatens artikel 177;

6. søgsmålet vil følgelig være at afvise fra realitetsbehandling.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

idet den forkaster enhver videregående eller hermed uforenelig påstand:

Søgsmålet afvises fra realitetsbehandling

Lecourt Mertens de Wilmars Kutscher
Donner Trabucchi Monaco Pescatore

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 26. oktober 1971.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT ALAIN DUTHEILLET DE LAMOTHE FREMSAT DEN 28. SEPTEMBER 1971

Høje Ret.

Algeriet udgjorde lige til den 1. juli 1961, den dag hvor det blev en uafhængig stat, en række franske departementer. Følgelig var Rom-traktaten og den afledte fællesskabsret anvendelig dér, såvel som i de andre franske departementer med forbehold af nogle i EØF-traktatens artikel 227, stk. 2, omtalte begrænsninger. Det gjaldt i hvert fald på landbrugsområdet, at indførsler til et medlemsland af produkter fra Algeriet var underkastet ordningen for indførsler inden for Fællesskabet.

Fra den 1. juli 1961 opstod der en faktisk situation, angående hvilken Kommissionen i et svar til et parlamentsmedlem[1] har erkendt, at den frembød nogle juridiske problemer »af en meget kompliceret natur«, og at der dervet opstod vanskeligheder for traktatens anvendelse.

Artikel 227 i traktaten er nemlig aldrig blevet ophævet, men man kunne spørge, om den ikke er faldet bort.

I praksis har Benelux-landene, Frankrig, Italien og Tyskland i det mindste indtil 1969 anvendt forskellige ordninger, som for øvrigt ændrede sig i tidens løb, og f.eks. i årene 1968/1969 gik fra fuldstændig afgiftsfrihed (f. eks. Frankrig) til anvendelse af afgifter for »tredjelande« (f.eks. Italien), mens der bestod blandede ordninger i andre fællesskabslande.

Den forvirring, som især i 1963 var karakteristisk for denne ordning, er oprindelsen til vanskelighederne for firmaet Mackprang.

Den 30. januar 1963 udbød det tyske interventionsorgan for korn og foderstoffer, »Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel«, en indførsel af visse produkter, særligt hvedeklid, i licitation. I denne licitation omtaltes — på en måde, der efter min mening var højst angribelig, hvilket jeg om lidt skal vende tilbage til — Algeriet blandt medlemslandene i EØF.

Inden for rammerne af denne licitation indførte firmaet Mackprang noget over 500 tons hvedeklid fra Algeriet. For denne indførsel havde firmaet opnået forudfastsættelse af afgiften inden for Fællesskabet ifølge de relevante fællesskabsforordninger.

Men ved handelens gennemførelse dukkede en vanskelighed op.

1 — Svar på spørgsmål nr. 298/68 fra Vredelling JO C 73, s. 1 til 3.